

Μανώλης Πρατικάκης

Ποιήματα

Ετή Δώρα

ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ Ή Η ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

"Όπως ό νικημένος θησαυρίζει μέσα του μιά δύναμη
 ύπερφυσική άφηστε με.

"Όπως οί μελαγχολικοί είναι ένοχοι βαθιά
 κι εκείνο πού πίοτερο τούς σφάζει είναι τό κρυφό
 μέσα τους μαχαίρι
 πού μιά νύχτα ρίχνεται στή θάλασσα, τήν κόκκινη
 και τή λησμονημένη
 και ποτέ δι βρίσκεται παρά μόνο στά βάθη
 μιās βουβής ιστορίας πού έν τούτοις πνίγεται πάντοτε
 άλλοι.

"Όπως οί περήφανοι πού όμως κρύβουν πάντα
 μιάν άπερίγραπτη ταπεινώση σέ άθέατη
 μεριά. "Έτσι σήμερα κατέβηκε άλλος μέ μιάν όραση
 πού ήταν όλο μου τό σώμα μάτι και όλο μου τό μέσα
 άκατέργαστος άμφιβληστροειδής

"Έτσι πού νά γέρνουν τά πράγματα δίκαια στή φύση τους
 σάν ασύλληπτα πουλιά μέσ στα παρθέν δάση τών
 προορισμών τους.

Και είδα άνάστροφες σκάλες και φτέρες μέ τή σημασία
 λογισμών σέ έκσταση.
 Και βυθούς όνειρων σέ θόλους όχι ναών αλλά σιωπηλών
 ανθρώπων πού ό φόβος μιās ψεύτικης ζωής τούς
 έξυψώνει. Και κρυφές
 προβλήτες νοημάτων και συνοικίες κοραλλιών σέ όρη
 μέ χαρούμενες θύελλες άξύριστων τσομπάνων
 πού ραγίζουν τά βράδια και τά κρύσταλλα
 τής λησμονιās

Και θαμένους θησαυρούς σέ φτωχοκάλυβα και λασπε-
 ρούς δρόμους μέ ούράνιους έπαίτες Ιριδίζονται οί
 κρόταφοι. Και χαραυγές
 φονιάδων και κρυφά κοιτάσματα μέσα στό μαύρο
 σύννεφο πού όμως άστράφτει.

Κι αινίγματα φανταστικά κρατώντας στό χέρι
 τά κλειδιά τής λύσης τους.

Και σκληρές κόρνες τών αυτοκινήτων νά γυρνοϋν
 άπ' τήν άλλη μεριά του αιώνα μας φωνούλες
 κοριτσιών.

Και κύκνους αισθημάτων σέ θολά νέφη νερών

πού τὰ δύο μεγάλα σὰ φεγγάρια μάτια σου
 ἀσύλληπτη μορφή
 καρπερή Μητέρα τῶν πραγμάτων ὄλων
 μυστικά πλογοῦν καί καταναγάζουν.

Ο ΚΑΝΕΝΑΣ

Καί ὅμως λίγο πρὶν δέν ἤμουνα κανεῖς
 ἀλλὰ τώρα ὁ νοῦς μου ἀσημένιο ποτάμι
 χύνεται παντοῦ
 σέ κάθε κοίτη πού τή διασχίζουν μυριάκις
 τὰ ἔνστικτα.
 Χύνεται στήν καρδιά πού χάνεται γιά νά βρεθεῖ
 ἀλλοῦ· ἀνεβαίνει μαρμαίροντας ψηλά
 ἕνας πάμφωτος κορδαλλός γιά νά ριχτεῖ
 στό τραγούδι του.
 Χύνεται στό σῶμα πού διψᾷ, στή σκέψη
 πού τήν κάνει ξαφνικά στερέωμα τό ἐνδό-
 μυχό μου ἄστρο.
 Καί ὅμως λίγο πρὶν δέν ἤμουνα κανεῖς
 ἀλλὰ τώρα ὁ νοῦς μου ἀλλὰ τώρα τὰ χέρια μου
 εἶναι μιά φωλιά
 ἀπό φλέβες καί ζεστά χορτάρια
 ὅπου ἔρχονται οἱ στιγμές σου ὅπου ἔρχονται
 οἱ ὀδύνες σου
 ὅπου ἔρχεται τό πουλί πού γίνεσαι ὅταν βρέχει·
 ὅταν ξημερώματα ἀστράφτουν τὰ ντουφεκία
 κι ἀγριεύουνε στά δάση τὰ μαῦρα δάχτυλα τῶν
 κυνηγῶν.
 Κι ὁ κόσμος ὅλος γίνεται μιά ντουφεκιά
 ἕνα μεγάλο πουλί μέ σπασμένα φτερά λίγο πρὶν
 πέσει.
 Δέν ἤμουνα κανεῖς ἀλλὰ τώρα ὁ νοῦς μου τρέμει
 τό θαλασσοπούλι τῆς φωτιάς.
 Δέν ἤμουνα κανεῖς ἀλλὰ τώρα ὁ νοῦς μου ταξιδεύει
 μαζί σου, πλούσιο δελφίни πλάι
 στό μυστήριο.

Μανώλης Πρατικάκης

